

ת"פ 59343/06/16 - מדינת ישראל נגד יוסי בן סימון

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 59343-06-16 מדינת ישראל נ' בן סימון(עציר)
לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה
המאשימה
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד כרמית כהן
נגד
הנאשם
יוסי בן סימון (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד זיתונה

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של פגיעה כשהעברייין מזויין, החזקת סכין למטרה לא כשרה ואיומים. על-פי המתואר בעובדות כתב האישום בתאריך 22.06.16 בסמוך לשעה 20:00 הגיע הנאשם לבית קפה ברח' קרן היסוד בבאר שבע (להלן: "החנות") שם ישב באותה העת א מ (להלן: "המתלונן") ושתה קפה. הנאשם פנה אל המתלונן וביקש ממנו סיגריה, המתלונן סירב להתפתח בינו ובין הנאשם דין ודברים קצר שלאחריו עזב הנאשם את המקום.

כעבור מספר דקות קם המתלונן ורצה לעזוב את המקום, או אז הגיע הנאשם כשהוא מחזיק בידיו מספריים, התקרב אל המתלונן וחתך אותו בפניו באמצעות המספריים בשתי לחייו. כתוצאה מכך נגרמו למתלונן שני חתכים, האחד עמוק בן עשרה סנטימטרים אשר חשף את בלוטות הרוק ונסגר באמצעות הרדמה מקומית ותפירת המקום, והשני באורך של כ-3 סנטימטרים בלחי שמאל שנסגר בהדבקה.

בהמשך המתואר לעיל, הבחין המתלונן כי הנאשם הפיל את תעודת הזהות שלו במקום ועל מנת למסור את פרטיו למטרה נטל אותה ועלה למונית בדרכו לבית החולים לצורך קבלת טיפול. הנאשם הגיע למקום ואיים על המתלונן באומרו שאם לא יחזיר לו את תעודת הזהות הוא יהרוג אותו.

זירת המחלוקת

בתיק זה נטען כי התוקף הוא בעצם הקורבן שכן מי שיזם את האירוע ונהג באופן אלים זהו המתלונן שהינו בעל עבר פלילי עשיר בעבירות אלימות. הפגיעה בפניו של המתלונן נעשתה במהלך התגוננות של הנאשם ללא כל כוונה או תכנון מוקדם. מעבר לכך, כנגזרת מהטענה הראשונה העלתה ההגנה טענת "הגנה מן הצדק" המבוססת על אפלייתו של הנאשם אל מול המתלונן שנגדו לא ננקטו כל הליכים פליליים.

פרשת התביעה

עמוד 1

המדובר במתלונן בתיק. במהלך עדותו מסר כי הגיע לבית הקפה והתיישב שם לאחר שקבע להיפגש במקום עם ידידה שלו. בזמן שהמתין במקום פנה אליו הנאשם וביקש ממנו סיגריה. זה ענה לנאשם כי אין לו סיגריה וזה האחרון עזב את המקום. ביחס להמשך השתלשלות האירועים העיד:

הוא צעד כמה מטרים ראיתי אותו עם שלושה אנשים, וחזר באתי לקום קבעתי עם הידידה שלי בתחנת מרכזית ראיתי שהיא מתעכבת. פתאום אני רואה את הבחור הזה בא אלי הגשתי מן מכה כמו בוקס, הסתובבתי אליו קיבלתי עוד בוקס, נגעתי בפנים הרגשתי דם, הייתי ממש בהלם והתחלתי לצעוק מה אתה חותך אותי בפנים? הוא אמר לי ביקשתי ממך סיגריה למה אתה לא נותן לי סיגריה, אימא שלי באבל. שהוא בא להמשיך אני התגוננתי קמתי הוא ברח ותוך כדי ריצה נפלה לו תעודת זהות, לקחתי את תעודת הזהות למטרה אחת ברגע שאגיע לבית חולים ידעתי שתגיע משטרה ורציתי שיאתרו את הבחור. בכוחות עצמי עליתי על מונית בדרך איך שאני בא לעלות למונית הוא רץ אחריי וניתלה על דלת המונית ואמר לי תן לי את תעודת הזהות אם לא אני ארצח אותך. דחפתי את הדלת אלי והוא מתנגד והנהג נוסע לאט. עצר את המונית דחפתי את הדלת אלי והנהג נסע. הגעתי לבית החולים ראיתי אותו בבית החולים (עמ' 8).

בהמשך עדותו ציין כי הרגיש שתי מכות בפנים, זה היה עם מספריים. אין לו קשר לנאשם. הוצג למתלונן סרטון המתעד את האירוע וזה הסביר כל מהלך המתועד בו מנקודת ראותו.

במסגרת חקירתו הנגדית התבקש המתלונן להתייחס להרשעותיו הקודמות בעבירות אלימות, בכלל זאת אירוע תקיפה בו היה מעורב בקניון מלפני כשנתיים. המתלונן התבקש לפרט מה היה בשקית אותה נצפה אוחז במהלך האירוע וענה כי בשקית זו החזיק חולצה, טבק ודברים אישיים. עוד ציין כי נאשם נחבל כתוצאה מכך שנתלה על דלת המונית בעודה נוסעת (עמ' 14). על גרסא זו חזר גם בהמשך: **"אני לא נגעתי ביוסי, הוא נתלה על הדלת של המונית ואני יודע שהוא נשרט מהכביש. ממני הוא לא נפגע"**.

העד הכחיש מכול וכול שהוא זה שהיה התקפן: **"אני ברחתי ממנו כשיצאתי הוא נתן לי את האחד ואת השניים מסתבר שאלה חתכים ולא בוקסים..."**. כשנשאל מדוע הוא נצפה יוצא לעבר הנאשם, ענה: **"... לא. יוסי קילל אותי אני לא יצאתי לתקוף אותו אני זה שהותקפתי"**. בהמשך, כשישאל פעם נוספת, יענה כי: **"אתה קורא לזה מהירות. אני יצאתי מבוהל כי ראיתי אותו בא לכיוון שלי... אני באתי לצאת רואים איך שיוסי מסתובב ומרים יד לכיוון שלי. הרמתי את היד כדי לתפוס את היד ליוסי"**.

המתלונן ציין כי לאחר שהנאשם פגע בו וחתך אותו הידיים של הנאשם נפתחו ואז הבחין במספריים. המתלונן לא הכחיש כי קילל את הנאשם, אם כי לדבריו, אמירות אלו הושמעו מצדו לאחר שכבר הותקף, הנאשם רץ ונפלה לו תעודת הזהות. כשנשאל מדוע לאחר העימות הראשוני לא הפסיק אותו, ענה: **"בשלב הזה אני כבר פצוע אני לא אתן לו לפגוע בי ואז אני מגן על עצמי"**.

עד התביעה דוד שימישאשויילי:

המדובר בעובד ב"מפגש הספורט". על-פי עדותו, לא צפה בזמן התקיפה הנטענת, וכך גם לא יכול היה לצאת, שכן היה עליו לשרת לקוחות. רק לאחר התקיפה התבקש להביא נייר ניגוב ועשה כן. העד נשאל מה אמר המותקף, וענה: **"שמעתי למה זה מגיע לי, למה כל כך אכזרי זה מה ששמעתי אבל לידו לא היה אף אחד, שמעתי את הזעם"**. זה הוסיף וציין כי לא עקב אחר כל דבר שהתרחש, שכן היה עם לקוחות, וכי היה בלחץ שלא יגנבו לו דברים מהחנות.

עד התביעה השוטר אבי אטדגי:

המדובר במי שהוריד את סרטוני מצלמות האבטחה המתעדות את האירוע. זה הסביר מדוע בחר להוריד דווקא את הסרטונים המופיעים בתיק החקירה ולא את כל המצלמות, כאשר לדבריו, אלו המצלמות הרלוונטיות לאירוע (עמ' 23). הוא אינו זוכר מי החוקר ששלח אותו להוריד את הסרטונים, וכפי הנראה ביקש ממנו להוריד רק את הסרטונים מתוך בית העסק. לא זוכר אם התבקש לאתר מצלמות בסביבה.

עד התביעה השוטר שמעון אבוטבול:

המדובר במי שגבה את הודעת הנאשם. זה הכחיש כי מלכתחילה היה "שבוי בקונספציה" שהנאשם הוא התקפן. לדבריו, גם אם אין בסרטון קול: **"מספיק לראות את ההתנהלות, שפת הגוף, הדיבור עם הידיים"**. ביחס לנסיבות גביית ההודעה מסר כי הנאשם היה התנהג באופן רגיל, היה נינוח וקרא את החקירה שלו לפני שחתם עליה.

עד תביעה 6, השוטר מאיר סיידה:

המדובר במי שמשמש כחוקר בתחנת באר-שבע, וגבה אמרה ראשונית בבית-החולים מהנאשם. נוסף לכך ערך דוח צפייה בסרטונים השונים. בחקירתו הנגדית ציין כי לא גבה מהנאשם עדות ראשונית תחת אזהרה כי **"באותו רגע של האירוע, כמה דקות אחרי האירוע כשהגיעו לבית החולים לא הבינו עוד אם יש או אין קשר בין האנשים ולכן נגבתה ממנו אמרה ראשונית"**. העד עומת עם דברים שמסר הנאשם בחקירתו ועמד על כך שבאותו מעמד לא הצליח לקשר בין הנאשם לבין הקרבן. לצד האמור לעיל ביקש להדגיש כי המשטרה לא "קפאה על שמריה", ולמעשה עצרה את שני המעורבים עד אשר התבהרה התמונה: **"אתה מנסה לצייר כאן ציור שהמשטרה לא הבינה, אתה יכול להיות רגוע, שני החשודים באותו אירוע נעצרו על-ידי השוטרים והיו לידם שוטרים ועד שהבנו את האירוע, לקח זמן..."** (עמ' 29). בהמשך ציין כי בעת שגבה הודעה מהנאשם ומהקרבן טרם צפה בסרטוני מצלמות האבטחה.

העד הוסיף כי ההחלטה ביחס להמשך הסטטוס של המתלונן בתיק לא הייתה שלו, ואינו יודע מי שחרר אותו. הוא לא זוכר אילו פעולות נעשו על מנת לאתר את האישה שמופיעה בסרטון. הוא עצמו לא ניסה לאתר אותה. העד התבקש בהמשך להתייחס לפעולות הנוגעות למודיע בשם שמעון, וענה כי: **"נעשה ניסיון לדבר עם שמעון, הוא אמר מה שהוא יודע. אני לא יכול להכריח אדם לבוא למשטרה ולמסור עדות"** (עמ' 31).

עד התביעה, השוטר לירן נסימוב:

המדובר במי בסייר בתחנת באר-שבע שתשאֵל את הנאשם עם הגעתו למקום האירוע. הדו"ח שערך, ובו אמירות של הנאשם, הוגש וסומן ת/8. בחקירתו הנגדית אישר כי האנשים שהיו במקום ואותם ביקש לתחקר, לא שיתפו פעולה. לא ראה מקום לקחת את הפרטים שלהם: **"אני לא ראיתי שזה רלוונטי באותו רגע"**. לא בדק מצלמות אבטחה בחנות הסמוכה: **"כי הזירה הייתה בסמוך לקיוסק, וזה מה שהיה רלוונטי... לא ראיתי שזה מתמשך למקום אחר"** (עמ' 34).

בנוסף, לעדויות אלה הוגשו בהסכמה תעודות רפואיות של המתלונן ושל הנאשם.

פרשת ההגנה

מטעם ההגנה העיד הנאשם לבדו. במסגרת חקירתו הראשית התבקש לפרט בנוגע להתרחשות המתוארת בכתב האישום וכך העיד: **"מה שאני יודע זה שהוא תקף אותי ואני פעלתי מתוך הגנה עצמית. שהוא גנב את תעודת הזהות ואני הובלתי את השוטרים לבית החולים... הוא קילל אותי אני קיללתי אותו הוא בא ותקף אותי ואני פעלתי מתוך הגנה עצמית"** (עמ' 36).

בחקירתו הנגדית יאשר כי לא הכיר את המתלונן טרם האירוע, ואין לו כל סכסוך קודם עמו. לדבריו, כל שהוא זוכר זה שהוא פעל מתוך הגנה עצמית: **"יותר מזה אני לא זוכר כלום"**. כשהתבקש לספר ביחס למפגש ביניהם ענה: **"היה משהו שהוא דיבר אליי בזלזול, אז גם אני דיברתי אליו בזלזול, ואז הוא תקף אותי ואני פעלתי מתוך הגנה עצמית"**.

בהמשך ימסור כי יש לו קרע בכתף: **"אני יכול להוריד את החולצה ותראי את הקרע עם סכין יפנית. מה שתגידי לי אני אניד שאני פעלתי מהגנה עצמית"** (עמ' 37). הנאשם התבקש לספר היה בידיו, וענה: **"לא יודע מה היה לי בידים, מספריים, לא יודע מה היה לי, הוא תקף אותי ואני תקפתי בחזרה אני פעלתי מתוך הגנה עצמית"**. כשהתבקש להתייחס לדברים שמסר במשטרה ולדברים שרואים בסרטון, יענה:

שאלו אותי מה היה לי ואמרתי שאני קניתי מספריים בחנות... הייתי באותו יום עם מספריים. בסרטון לא ראיתי אותי מחזיק מספריים... הוא שאל מה היה עליי אז אמרתי שקניתי מספריים באותו יום, וזה מה שהיה עליי עם המסמכים ותעודת הזהות שהוא גנב (עמ' 42).

הנאשם לא הכחיש שיכול ואיים על המתלונן שאם לא יחזיר לו את תעודת הזהות יהרוג אותו: **"יכול להיות שאמרתי דבר כזה כי תעודת הזהות זה הדבר שהכי חשוב לי, רק הוצאתי אותה"**.

העד הכחיש שחזר לקיוסק עם מקל:

**ש: חזרת עם מקל ביד?
ת: לא.**

ש: אם רואים במצלמות שחזרת עם מקל ביד?
ת: למה אני אחזור למקום אם הוא נסע עם המונית, את מי אני אחפש שם... לא חזרתי, לא מעניין אותי גם מה את מראה לי.

עוד מסר הנאשם כי המתלונן גנב לו את הכסף שהיה לו בתעודת הזהות והחזיר אותה ריקה.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את העדויות והתרשמתי מהן באופן בלתי-אמצעי, לאחר שנדרשתי למוצגים השונים, ושמעתי את טיעוני הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי המאשימה הוכיחה את המיוחס לנאשם מעבר לכל ספק סביר.

הלכה למעשה, האירוע המתואר בכתב האישום מתועד מתחילתו וכמעט עד סופו ע"י מספר מצלמות אבטחה. פשיטא של דברים, כי אין לו לבית-המשפט אלא לצפות באותם סרטונים ולקבוע האם המעשים המתועדים בהם מקימים את העבירות המיוחסות לנאשם.

הגם כך, במספר נקודות הצדדים נחלקו ביניהם, ביחס למה ניתן להבחין בסרטונים אלו אם לאו: מה אחז הנאשם אם בכלל בידיו במהלך העימות הפיזי עם המתלונן. גם אם אחז חפץ, האם פציעותיו של המתלונן מקורן בשימוש באותו חפץ על-ידי הנאשם. עוד נחלקו הצדדים ביחס לשאלה כיצד נפצע הנאשם, מתי נפצע, והאם פציעות אלו מקורן במעשיו של המתלונן או מכך שנגרר אחר המונית.

ביחס למחלוקות האמורות יש להטעים ולומר כי צפייה מבוקרת, חוזרת ונשנית בסרטונים, יש בה כדי להביא את בית-המשפט לקביעת ממצאים חד-משמעיים ביחס למרביתן של הסוגיות שבמחלוקת. ככל שסרטונים אלו עדיין מותרים סוגיות מסוימות בערפל, או אז בית-המשפט, כשלב שני בהכרעת-הדין, יידרש גם ליתר הראיות בתיק, בדגש על גרסאות המתלונן והנאשם, כאשר כבר עתה יוקדם ויאמר כי הדבר ייעשה תוך העדפה ברורה של גרסתו של המתלונן על-פני גרסתו של הנאשם, אותה בית-המשפט מוצא כבלתי-מהימנה.

ת/3, דיסק ובו סרטוני מצלמות האבטח:

כללי:

האירוע הנ"ל התרחש בבית קפה "ספורט" הנמצא בסמוך לקריית הממשלה. התקיפה עצמה נעשתה מחוץ לחנות על המדרכה, כאשר המצלמות החולשות על הזירה מסומנות בדיסק כ-Ch1 ו-Ch7 (להלן ולשם הנוחות תכונינה: מצלמה 1 ומצלמה 7). הנעשה בתוך אותה חנות לממכר משקאות מתועד במצלמות 4, 5 ו-6 (להלן ולשם הנוחות תכונינה: מצלמה 4, מצלמה 5 ומצלמה 6).

הגעת המתלונן לחנות:

עמוד 5

בסמוך לשעה 19:30. המתלונן נצפה במצלמות, קונה לעצמו משקה, לוקח צלחת ויושב בכיסא מחוץ לחנות. במהלך החצי שעה הקרובה המתלונן ישוחח פעמים רבות בטלפון הנייד ויתעסק עמו. המתלונן ייכנס מעת לעת לחנות. ברשות הנאשם שקית לבנה שאותה, בחלק מהזמן, יניח על השולחן, ובחלק מהזמן יחזיק אותה בידו בעודו אוחז במכשיר הטלפון. הואיל ואחת מגרסאות הנאשם כוללת אפשרות כי חפץ חד שהוחזק באותה שקית הוא זה שהביא לפציעתו יוער כי מדובר בשקית קטנה באופן יחסי, שלא ניתן להבחין בצורתה באיזשהו חפץ בולט, באופן שילמד על הימצאותו של חפץ חד בתוכה (ר' בין היתר מצלמה 7, 19:31:25-19:32:00). המתלונן בכל העת נראה נינוח, מתנהג בצורה טבעית, אוכל ושותה.

מפגש ראשון בין המתלונן לנאשם, 20:13

הנאשם מתועד לראשונה בסביבת החנות בשעה 20:13:26 במצלמה מס' 1 כשהוא מגיע לעבר חבורת גברים שישבה בכיסא בסמוך לכביש. הנאשם, פונה אליהם, וכפי הנלמד משוחח עמם. בשעה 20:13:48 נצפה אחד מהבחורים היושבים בכיסא מדליק אש לסיגריה עבור הנאשם. (דבר הלמד גם מכך שמכאן ואילך הנאשם יתועד כשסיגריה בפיו). בשעה 20:13:53, היינו כעשרים שניות בלבד לאחר שפנה לאותם גברים הנאשם עוזב אותם וממשיך בדרכו כשבקבוק קולה בידו הימנית וסיגריה בפיו.

בשעה 20:13:58, במהלך עזיבתו את אותם ארבעה גברים, הנאשם נצפה במצלמה מס' 1 עובר את שולחנו של המתלונן, משנה כיוונו, ופונה למתלונן שבאותה עת יושב, אגב הנחת בקבוק קולה על השולחן. באותה עת נצפה מחזיק דבר-מה בידו הימנית. לא ניתן לדעת על סמך הסרטון מה היה הדו-שיח בין השניים, יחד עם זאת, אין מחלוקת על סמך יתר הראיות בתיק כי בשלב זה הנאשם פונה למתלונן ומבקש ממנו סיגריה.

בשעה 20:14:03 המתלונן נצפה עושה תנועה ביד שמאל (אשר ככל הנראה, בהתאם לראיות בתיק, כוונתה הייתה לסמן לנאשם שיעזוב אותו וימשיך הלאה). הנאשם בתגובה נראה מתכופף לעברו ומחזיק את אותו חפץ בשתי ידיו. בשעה 20:14:06 הנאשם מחזיר את אותו חפץ לידי הימנית ומבצע מחווה בידו השמאלית, כמצביע קדימה בעודו רכון לעבר המתלונן. הנאשם יעזוב את המקום, ייקח את הבקבוק, ויעבור מאחורי גבו של המתלונן שעודנו ישוב, יקרב את ראשו אליו כשנייה וימשיך הלאה. כעשר שניות בלבד יארך מפגש ראשון זה בין הנאשם למתלונן. (מפגש זה מתועד גם כן על-ידי מצלמה מס' 7).

לאחר עזיבת הנאשם, המתלונן ממשיך לשבת בכיסא, ומשוחח עם גב' אשר ישובה בשולחן סמוך. בשעה 20:15:25 עד השעה 20:15:58 המתלונן נצפה קם בעודו אוחז בשקית הלבנה, שהטלפון הנייד באוזנו מוחזק על-ידי הצמדתו לכתפו, ובפיו סיגריה.

מפגש שני - אירוע התקיפה: (מצלמה 7)

בשעה 20:15:59, המתלונן מתועד מביט במקרר הגלידות ופונה לתוך החנות. באותה העת, הנאשם נצפה מגיע למקום בהמשך המדרכה לאחר שעזב אותו שתי דקות קודם לכן.

אופן הליכתו של הנאשם באותם מטרים אותם צעד לעבר החנות חריגה ביותר ומלמדת על הגעה מתוכננת ומתוך כוונה ברורה להיפגש עם המתלונן: בשעה 20:16:00 ניתן לראות את הנאשם הולך ישר, ומיד עם התקרבו למתלונן שעדיין נמצא מחוץ לחנות "שובר שמאלה" בהליכתו. (כפי הנראה על מנת שהמתלונן לא יבחין בו מבעוד מועד). הנאשם נצפה מחזיק דבר-מה בידו. בשעה 20:16:03 הנאשם נצפה מתכופף לעבר הרצפה. בדיוק בשלב שבו בעל החנות (שלושב חולצת טי-שרט בצבע תכלת), מסתכל לעברו.

בשעה 20:16:05 הנאשם נצפה כמרים דבר-מה מהמדרכה, ומיד לאחר מכן יחזור מטרים מספר אחורה לכיוון ממנו בא. בשלב זה ניתן לצפות בנאשם עוצר הילוכו, "שובר" שוב שמאלה, מתכופף לעבר המדרכה ונצפה כמרים דבר-מה ממנה.

בשעה 20:16:10 הנאשם מגיע בהליכה מהירה לעבר פתח החנות, כששתי ידיו אוחזות שקית יחד עם חפץ מסוים שטיבו אינו ידוע. במהלך הליכה זו הנאשם נצפה מתעסק עם השקית, משליך אותה למדרכה, ונעמד בפתח החנות.

כאן המקום להעיר כי כל אותן תנועות תזזיתיות של הנאשם, (הלוך חזור, ימינה שמאלה, מעלה מטה), נעשות על פני מרחק קצר ביותר של מטרים ספורים, ברצף, על פני שניות בודדות. אין זו דרך הילוכו של אדם רגיל, אלא של מי שהמשך מעשיו יעידו כי הגיע "דרך" ובמטרה אחת לפגוע במתלונן.

בשלב זה (שעה 20:16:15) הנאשם לא נכנס אל תוך החנות לרכוש דבר-מה, אלא נעמד כשבסמוך אליה בתוך החנות נמצא המתלונן (דבר הנלמד מהצלבה של מצלמות 4 ו-5). המתלונן יעיד כי במעמד זה הנאשם קילל וגידף אותו. הנאשם נראה מרים את מכנסיו. לא ניתן להבחין בבירור מה יש בידיו של הנאשם אולם ניתן להבחין כי ידו הימנית נראית מאוגרפת, ואילו ידו השמאלית אוחזת בחפץ. כשתי שניות לאחר הגעתו לפתח הדלת הנאשם מרים ידו כלפי מעלה, כשזו מאוגרפת.

בשעה 20:16:17 הנאשם הולך לאחור כשראשו מופנה כל העת לעבר המתלונן, בעוד המתלונן נראה יוצא לעברו אל מחוץ לחנות. (ההגנה רואה במתועד בשלב זה כאותה "נקודה ארכימדית" אשר מבססת את דבר היותו של הנאשם קרוב ודבר היותו של הקרבן התוקף).

שתי שניות בלבד לאחר מכן, בשעה 20:16:19, הנאשם משנה את כיוון הליכתו חזרה אל עבר המתלונן שיצא מהחנות.

תיאור העימות הפיזי בין הנאשם למתלונן

מבלי שניתן להבחין בשהות או הפסקה, הנאשם, אגב הסתובבותו חזרה אל המתלונן, מניף את ידו הימנית כשזו מאוגרפת אל עבר לחי שמאל של המתלונן. המתלונן מצדו מתקרב לנאשם ונותן לו מכה באמצעות השקית ביד ימין, ואילו באמצעות יד שמאל בולם את הנאשם והודף אותו לאחור.

מיד לאחר מכן, בשעה 20:16:21 ניתן לראות את הנאשם מנסה באמצעות יד ימין שלו לתת מכה נוספת למתלונן, בעוד המתלונן נותן לו מכה על כתף ימין, באמצעות אותה שקית.

הקפאת התמונה בשעה 20:16:22 מלמדת בבירור כי ביד שמאל אוחז הנאשם חפץ צר ומוארך, כאשר שנייה לאחר מכן זה מכה באמצעותו את המתלונן בחלק ימני של פניו וגופו. המתלונן יכה באמצעות השקית פעם נוספת את הנאשם. הקפאת התמונה בשעה 20:16:25 מראה כי בשלב זה מכנסיו של הנאשם נפלו, בעוד זה רץ על המדרכה בחזרה לכיוון ממנו הגיע. בשלב זה שתי הדמויות יוצאות מהטווח של מצלמות האבטחה.

החל משעה 20:17:00 מבחינים במתלונן פעם נוספת בחלק העליון של התמונה, כאשר הנוכחים במקום מביאים לו ניירות על מנת שיעצור את הדימום שנוצר לו כתוצאה מפציעתו. על עצמת הדימום ניתן ללמוד גם מאותה גברת ששניות לאחר שמבקשת לסייע למתלונן חוזרת במהרה לחנות כשכל ידה מגואלת בדם. אינדיקציה נוספת לעוצמת הדימום נלמדת ממספר הפעמים בהן אותה גברת יחד עם בעל החנות ואחרים, נכנסו ויצאו כשבידם ניירות סופגים. מכל מקום, הדימום המאסיבי של המתלונן בשניות שלאחר אותו עימות מלמדת כי המתלונן נפצע במהלך אותו עימות מתועד עם הנאשם ולא בהתרחשות מאוחרת לו.

לסיכום ביניים, ניתן לקבוע בבירור כי הנאשם הוא זה שיוזם את הפנייה למתלונן בפעם הראשונה. לאחר המפגש הראשון עם המתלונן, הנאשם חוזר כשתי דקות לאחר מכן אל מקום הימצאו של המתלונן. הנאשם הוא זה אשר מתנהג באופן חריג אגב הגעתו, פונה ימינה או שמאלה, מתכופף, חוזר אחורה, מתכופף פעם נוספת ומגיע עד ספה של החנות להתעמת מילולית עם המתלונן. אין מחלוקת כי הנאשם אוחז דבר-מה בידיו, כאשר יד ימין נצפית מאוגרפת, ואילו ביד שמאל ניתן להבחין באופן חד-משמעי בחפץ צר וארוך. אין מחלוקת כי לאחר שהנאשם הולך כשני מטר לאחור הוא זה שמיוזמתו פונה חזרה לכיוונו של המתלונן ותוקף אותו באמצעות הפניית ידיו המאוגרפות לעבר פניו של המתלונן כשבידו השמאלית חפץ צר ומוארך (שכפי שייקבע בהמשך על סמך יתר הראיות בתיק המדובר במספריים).

הגעת הנאשם בפעם השלישית לחנות: (מצלמה 7)

בטווח הזמנים 20:20:05-20:20:11 מבחינים פעם נוספת בנאשם מגיע לעבר פתח החנות, כשבזו הפעם זה אוחז בידו הימנית מקל ארוך. עם הגעתו, הגברת בתמונה (באומץ, יש לומר) אוחזת אותו מאחור ומנסה לנטרל אותו. השניים יוצאים מהפריים שמאלה לעבר המדרכה.

נקודה חשובה נוספת הנלמדת מצפייה בהתרחשות זו נוגעת לכך שלא ניתן להבחין בשום חבלה בכתפיו של הנאשם (ימין או שמאל) או בכלל. למעשה, זה, כפי הנצפה, זה הולך ללא כל מגבלה או סימן שיעיד על אותן פציעות שבמהלך עדותו ירבה לספר עליהן ולייחסן למתלונן.

העדר כל ממצא חבלתי, יש בו כדי להשמיט מן היסוד את טענתו של הנאשם כי במהלך העימות עם הנאשם בפתח החנות הוא נפצע מחפץ חד שאחז זה האחרון בתוך השקית או במקום אחר. כך יש בו כדי להשליך על מהימנות גרסתו, אשר כפי שיפורט בהמשך - לוקה בסתירות ופרכות היורדות לשורשם של דברים.

הגעתו של הנאשם בפעם הרביעית לחנות:

בשעה 20:25:19 הנאשם נצפה בפעם הרביעית במצלמה מס' 7 כשהוא מגיע אל החנות. בנקודת זמן זו ניתן להבחין כי כתפו השמאלית של הנאשם משופשפת ומדממת, ועל גופייתו (ובשונה ממצבה כפי המתועד בהגעה השלישית) בשני חלקיה, לרבות ידו הימנית, ניתן להבחין בסימנים שחורים. הנאשם נכנס אל תוך החנות, ומכאן גם ניתן להבחין היטב באותן חבלות במצלמה מס' 4 בשעה 20:26:37, כאשר כתף שמאל נראית מדממת ומשופשפת. יצוין כי אותם שפשופים גם ימצאו ביטוי בתעודה הרפואית שהוגשה על-ידי ההגנה, שם מצוין "**מספר שפשופים באזור left**".

סיכום עד כאן:

בית-המשפט פירט שנייה אחר שנייה התרחשות הדברים, ולא בכדי, שכן באופן שכזה התמונה מתבהרת, וניתן לקבוע מי היה התוקפן ומי המתגונן. באופן קונקרטי וביחס לסוגיות השנויות במחלוקת, הרי שהנאשם הוא זה שיזם את המפגש הראשון. הנאשם הוא זה שיזם את המפגש השני בחנות אליה הגיע שלא על מנת לקנות דבר מה אלא על מנת להתעמת עם המתלונן שהעליבו - וזאת כשבידיו כלי משחית. הנאשם הוא זה שפונה למתלונן תוך הנפת ידיים בסמוך לחנות. הנאשם הולך שלושה צעדים לאחור אך בכוונת מכוון משנה את כיוון גופו ונע במגמה לעבר המתלונן, תוך הנפת היד המאוגרפת שאוחזת בדבר-מה לעבר פניו.

במהלך עימות זה בין השניים נפצע המתלונן בפניו ודימם באופן מסיבי. במהלך עימות זה הנאשם כלל לא נפצע. המתלונן, לא אחז בשום שלב בו הוא מתועד בסכין או בכל חפץ חד. כך גם לא ניתן לייחס לו אחיזה של חפץ שכזה. רק לאחר מספר דקות, כאשר המתלונן כבר חבול, ועל-פי העדויות היה בדרכו לבית-החולים, המתלונן מופיע כשחבלה בכתף שמאל שלו.

עד כאן ה"סרט האילום".

ודוק, בתיק זה נשמעו גם העדויות של המתלונן והנאשם אשר מתוכן ניתן לדעת מה נאמר בכל נקודת זמן, ובדומה - לחזק את המסקנות בנוגע לאשמתו של הנאשם.

בפתח דבר יאמר סופו ולפיו בית המשפט מוצא במובהק לבחר את גרסתו של המתלונן על פני זו של הנאשם. להתרשמותו של בית-המשפט, המתלונן העיד באופן אותנטי, עקבי, כרונולוגי והגיוני. ניכר היה עד כמה אירוע זה הותיר את חותמו עליו, לא רק פיזית אלא גם נפשית. עדותו של המתלונן עולה בקנה אחד עם המופיע בסרטון, וכן עם יתר הראיות בתיק, לרבות התעודות הרפואיות. אין מחלוקת כי המתלונן בעל עבר פלילי עשיר, אולם זה לא הכחישו, ציין כי בעבר הסתבך פעמים לא מעטות עם החוק, לרבות בעברות אלימות. יתר על כן ומתוך מודעות לעברו, הוסיף כי לו היה נתקל לפני מספר שנים עם הנאשם בסיטואציה דומה יכול היה מגיב אחרת.

המתלונן עמד על גרסתו חרף חקירה נגדית נוקבת, ולא שינה טעמיו הגם שפעם אחר פעם הוצגו לו תמונות "מוקפאות"

מתוך הסרטונים. הודעתו במשטרה לא הוגשה, וחזקה כי לו היו מתגלעות סתירות כאלו ואחרות ההגנה הייתה הראשונה להגישן.

בית המשפט מקבל את גרסת המתלונן לפיה פעל מתוך הגנה עצמית בלבד. עיון במצלמה 5 שעה 15:16:20 מחזק דברים אלו של המתלונן שכן זה נמצא מתנהל באופן טבעי לגמרי נעמד ליד הקופה ועוסק בענייניו בנינוחות (כפי שנצפה כל אותו ערב). המתלונן יוצא רק לאחר הנאשם מגיח בפתח. גם בשלב זה ניתן לראות שהמתלונן אוחז את חפציו במרכז גופו ולא נצפה מבצע תנועות שיעידו על כוונה לתקוף. וגם אם לא יצא באיטיות אין לומר כי יצא כ"נשוך נחש" לעבר הנאשם. ואפילו יצא במהירות, אין בכך כדי ללמד דווקא על כוונת תקיפה. בהקשר לכך, בל ישכח כי המתלונן נמצא בתוך החנות וכי דרכו היחידה החוצה עוברת דרך הנאשם שעמד בסף הדלת.

עם יציאתו וכפי שפורט לעיל, בהרף עין, הנאשם מסתובב לעברו ומניף את ידו לעבר ידיו לתקוף אותו. התנהלות זו שבה הנאשם מקלל את המתלונן, מנפנף לעברו בידיים, והולך מעט לאחור (כשמבטו מופנה כל העת לעבר המתלונן), ומיד עם יציאתו של המתלונן מסתובב לעברו ותוקף אותו, מלמדת כי העמידה בסף הדלת והקללות אותן השמיע נועדו "למשוך" את המתלונן אל מחוץ לחנות. לא בכדי המתלונן טען כי הנאשם המתין לו מחוץ לחנות על מנת לתקוף אותו. אכן, הנפות הידיים של הנאשם והמתלונן זה לעבר זה נעשות כמעט בסימולטניות יחד עם זאת, סיטואציה שכזו יכולה להתאים לגרסת המתלונן שלפיה שלח את ידיו לעברו של המתלונן והדף אותו על מנת להגן על עצמו.

הערכת גרסתו של הנאשם

אל מול גרסא זו של המתלונן, עדותו של הנאשם כמכלול הותירה רושם רע בבית-המשפט, ואינה זוכה לאמון רב. בעדותו הראשית בבית-המשפט לא טרח לפרט באופן מסודר כיצד הדברים התרחשו מנקודת ראותו, וכל שאמר בקצרה הוא כי פעל מתוך הגנה עצמית, הא ותו לא. עצם מסירת עדות ראשית בדרך שכזו, הגם שאפשרית, מדברת בעד עצמה, ואינה עולה בקנה אחד עם מי שטוען לחפותו, ולמעלה מכך טוען לכך שהוא הקרבן בסיפור.

הנאשם בעדותו לא דייק בנתונים בסיסיים ומהותיים לטענת ההגנה, כאשר ביחס לסוגיות אחרות טען כי אינו זוכר, למעט אמירת אותה "מנטרה" נטולת עיגון לפיה פעל כהגנה עצמית. הדברים אשר מסר בבית-המשפט עומדים בסתירה מוחלטת לעובדות המתועדות בסרטון שאינן שנויות במחלוקת.

הנאשם טען כי התקיפה הנטענת מצדו של המתלונן נעשתה מִיד לאחר שביקש ממנו סיגריה (עמ' 37), בעוד שבסרטון ניתן לראות בבירור כי מדובר בשתי סיטואציות נפרדות, שחולפות ביניהן כשתי דקות, בהן הנאשם הולך וחוזר מצויד באותו חפץ חד.

יטען הטוען כי יכול ומדובר בשכחה אולם כבר במהלך הודעתו הראשונית שנגבתה בבית החולים (ת/6) הגעתו החוזרת של הנאשם לחנות כשבידו מספריים, משום מה, לא בה זכרה: "**ביקשתי ממנו סיגריה, הוא קילל אותי, כוס אמאק ערס, שלאמא שלך יהיה צהבת הפטיטיס B קיללתי אותו חזרה ואמרתי לו אמא שלך זונה, ואז הוא התחיל לרדוף אחריי התקרב אליי גוף אל גוף...**"

הנאשם לא מסר גרסא ברורה לאופן שבו נפצע המתלונן: "ממני בידיים הוא נפצע ויכול להיות שהוא נפצע גם מהשקית שהייתה לו ביד שהוא חתך אותי". בהמשך יענה: "...ואז הוא קם, והיה לו משהו חד ביד והמשהו החד הזה בא לו לפני, לשאלת בית משפט הוא נפצע לא ממני אלא מאותו חפץ שבאמצעותו פצע אותי" (עמ' 38).

הנה כי כן לנאשם רק על פי עדותו בבית משפט שלוש גרסאות שונות לאופן פציעתו של המתלונן: האחת שזה נפצע ממנו בידיים, השנייה שזה נפצע ממה שהיה בשקית והשלישית מייחסת פציעה מחפץ חד אותו החזיק המתלונן.

יוער, כי במענה לכתב האישום הנאשם אישר כי הוא זה שגרם לחבלות אגב התגוננות "...כנראה שבמהלך ההתגוננות של יוסי, הוא פגע בפניו של המתלונן והוא לא התכוון לפגוע בו אלא רק התכוון להדוף את התקיפה...".

לא בלי קשר, יוזכר כי צפייה בסרטון מלמדת באופן חד משמעי כי הנאשם כלל לא נפצע במהלך העימות עם המתלונן מחוץ לחנות משכך הגרסה של הנאשם לפציעה עצמית של המתלונן מאותו חפץ שפצע אותו קורסת מאלוה. עוד יש להדגיש כי בשום שלב המתלונן לא נראה אוחז חפץ חד או מוציא מתוך כליו חפץ שכזה.

בכך לא מסתיימות גרסאותיו לאופן שבו נפצע על ידי המתלונן ובהמשך יטען בנחרצות כי למתלונן הייתה ביד סכין בצבע אדום (עמ' 40) הגם שבחקירה במשטרה לא ידע לתאר אותה ומסר מספר גרסאות בנוגע לחפץ שהחזיק המתלונן: בת/6 ציין כי רדפו אחריו עם דוקרן (שורה 10). בת/9 ציין כי דקר אותו עם "סכין" ובהמשך טען כי מדובר ב"משהו חד זה היה". בת/5 מופיעה גרסה נוספת מפגיעה ולפיה המתלונן: "החזיק במספרים ואני דחפתי לו את היד שלו עם המספרים לפניו שלו והוא נחתך...". גרסה זו תשתנה מספר שורות לאחר מכן והנאשם יציין כי בעצם יתכן ומדובר ב"מספרים או מברג לא יודע מה היה לו".

הנאשם נמצא סותר עצמו ביחס לאופן בו הותקף ולאיזה חלק בגוף הופנו אותן תקיפות. בעוד שבבית-המשפט טען לחבלות בכתף ובאגן, במשטרה טען כי המתלונן דקר אותו גם בראשו (ת/6 שורה 14). הנאשם הגדיל עשות ובאמרתו הראשונה בבית החולים טען כי הגיעו: "איזה חמישה אנשים שאני לא מכיר קפצו עליי ודקרו אותי והרביצו לי מכות". בת/9 יטען כי המתלונן: "הוא קפץ עליי עם סכין ודקר אותי כל הגב שלי דקירות".

הנאשם נצפה בבירור חוזר לחנות כשבידו מוט ארוך, ויש להניח שלא למטרות פיוס, אולם בעדותו בבית-המשפט הכחיש כי חזר למקום, לא כל שכן עם מקל ביד:

ש. חזרת עם מקל ביד?

ת. לא.

ש. אם רואים במצלמות שחזרת עם מקל ביד?

ת. למה אני יחזור למקום אם הוא נסע עם המונית את מי אני אחפש שם? [...] לא חזרתי, לא מעניין אותי גם מה את מראה לי.

ש. אני מראה לך את הסרטון אתה מזהה את עצמך, יש לך ביד משהו?

ת. אני לא רואה כלום.

ה"שכחה" של הנאשם בנוגע לעובדה שעזב את המתלונן לאחר שביקש ממנו סיגריה, ושב אליו רק לאחר מספר דקות, וכך גם "שכחה" שנפלה עליו בנוגע לחזרה בפעם הנוספת עם מקל, אינה מקרית, שכן פעולות אלו, שאליבא דהנאשם לא קרו, מחזקות את הלך רוחו ואת כוונת התקיפה שליוותה את הגעתו פעם אחר פעם לחנות.

ת/5 הודאת הנאשם במיוחס לו:

על פי הנלמד, הפעם הראשונה שבה מציגים לנאשם את הסרטונים ממצלמות האבטחה מתרחשת בחקירתו מיום 27.6.2016. (שהוגשה וסומנה ת/5) בחקירה זו ולאחר שמוצג לו הסרטון הנאשם הלכה למעשה מאשר את המיוחס לו בכתב האישום לרבות כעסו הגדול על כך שהנאשם קילל את אימו הגם שלדבריו לאחר שתקף את המתלונן זה האחרון גרם לו לחתך בכתף שמאל ולקח לו את השקית עם תעודת הזהות: "**אני התעצבנתי כי הוא קילל את אמא שלי ואני באתי אליו ותקפתי אותו בגלל זה ואז אחרי שחתכתי אותו עם המספריים בפנים הוא תקף אותי בחזרה וחתך אותי בכתף שמאל עם משהו שאני לא יודע, מה שהחזיק ביד והמשיך להרביץ לי והשקית שלי עם תעודת זהות שלי שהייתה ביד נפלה לי והוא לקח לי את זה ולא רצה להחזיר לי...**" (שורות 32-39)

אמרה זו של הנאשם אין לראותה אלא כהודאה מלאה בכל המיוחס לו, אמרה אשר מתיישבת עם יתר הראיות בתיק לרבות גרסתו של המתלונן. אשר לסיפא של דבריו וכפי שפורט לעיל עולה בבירור כי במעמד העימות הנאשם כלל לא נפצע אלא רק לאחר. יכול והנאשם, בין אם במכוון מתוך בלבול, מקשר את אותה פציעה שנגרמה לו בהמשכם של דברים מכך שנתלה על המונית, לעימות עם המתלונן.

לא בלי קשר, מדו"ח הסיור עולה שבתחקור בשטח: "**הוא התחיל לבכות, דיבר לא לעניין, לא שיתף כל כך פעולה ולא רצה למסור פרטים מדויקים, לא רצה למסור היכן בדיוק זה קרה**". (ת/8 עמוד 2). כך לא נוהג קורבן, כך נוהג מי שיש לו מה להסתיר.

די באמור לעיל כדי להביא להרשעתו של הנאשם בכל המיוחס לו.

טענת ההגנה עצמית:

למעלה מן הצורך, ואך לצורך הדיון התיאורטי, (שכן כאמור כלל הראיות מלמדות שהגעתו של הנאשם בפעם השנייה הייתה לתקוף את המתלונן שמצדו פעל כהגנה עצמית), סבורני כי לא מתקיימים התנאים שנקבעו בחוק ובפסיקה שילמדו כי הנאשם פעל מתוך הגנה עצמית.

מסגרת נורמטיבית

לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מידי כדי להדוף תקיפה שלא כדין שנשקפה ממנה סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו; ואולם, אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים.

לכך יש להוסיף לכך את הוראת סעיף 34טז לחוק, לפיה: "הוראות סעיפים 34, 34יא ו-34יב לא יחולו כאשר המעשה לא היה סביר בנסיבות העניין לשם מניעת הפגיעה".

הפסיקה דרשה התקיימותם של שישה תנאים מצטברים לשם החלת הסייג. בהקשר ראה ע"פ 1964/14 שימשילשווילי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (6.7.2014):

בהתבסס על הוראות אלה, הוכרו בפסיקתו של בית משפט זה, כמו גם בספרות המשפטית, שישה תנאים שצריכים להתקיים על מנת לבסס קיומה של הגנה עצמית .. התנאי הראשון הוא שמטרתה של ההגנה העצמית היא להדוף תקיפה שלא כדין. התנאי השני הוא תנאי הסכנה, היינו שעל המותקף או זולתו לעמוד בסכנה מוחשית. התנאי השלישי נסב על דרישת המיידיות, שעניינו בעיתוי התממשותה של הסכנה, היינו יש לפעול מתוך הגנה עצמית במועד שבו הסכנה ממשמשת ובאה. התנאי הרביעי הוא שהאדם הטוען לסייג של הגנה עצמית לא נכנס למצב בהתנהגות פסולה. התנאי החמישי מתייחס לקיומה של נחיצות בפעולת הדיפת התקיפה, ואילו התנאי השישי דורש שהדיפת התקיפה תהיה סבירה. יצוין, כי לעתים נוצר טשטוש תחומים בין תנאי הנחיצות לבין תנאי הסבירות, בשים לב לכך שהסבירות המיוחסת לנקיטה באמצעי הגנה קשורה גם בנחיצות השימוש בו (עניין אלטגאוז, בפסקה 14 לפסק דינה של השופטת ע' ארבל). כמו כן, בחלק מהמקרים מתייחסת הפסיקה לדרישת הסבירות אף תוך שימוש בטרמינולוגיה של מידתיות או "פרופורציה" (ראו והשוו: עניין אלטגאוז, בפסקאות 13-14 לפסק דינה של השופטת ארבל; ע"פ 735/12 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 8 לפסק דינה של המשנה לנשיא מ' נאור (29.8.2013) (להלן: עניין פלוני)).

יישום מבחנים אלו לתיק שבפניי מלמד כי הנאשם אינו עומד באותם ששת התנאים המצטברים וספק האם עומד ולו באחד מהם. אפילו לצורך הדין התיאורטי ייקבע כי יציאתו של המתלונן הייתה לצורך תקיפתו של הנאשם (וכאמור אין בידי לקבוע ממצא שכזה) הרי ברי שהנאשם הביאו לכך בהתנהגותו הפסולה. לא מצאתי לחזור על כל השתלשלות האירועים המתועדים בסרטון ואין לי אלה להפנות לאמור בהם בדגש על כך שהנאשם בא במכוון בא "לתבוע את עלבונו" ולהתעמת עם המתלונן כשהוא מצויד במספרים. עוד בהקשר לכך, צפייה רציפה בסרטונים ממחישה את ה"קוטביות" בהתנהגות הנאשם אל מול זו של המתלונן. זה האחרון, נוכח בחנות שלושת רבעי השעה בהם נצפה כאחד האדם המבקש להעביר רגעים בשתייה ואכילה. יש ומשוחח בטלפון, יש ומשוחח עם הנוכחים במקום או סתם יושב ואוכל. מאידך, כל "גיחה" של הנאשם לפריים מתעדת אדם אחוז תזזית, אדם ששפת גופו, אפילו נועדה לברר אם יש למתלונן סיגריה, משדרת חוסר שקט, שלא לומר כעס.

ואף אם תמצא לומר כי המתלונן תקף את הנאשם שלא כדין, והמתלונן חש סכנה מוחשית שהצריכה פעולה מיידית, ואף אם תמצא לומר כי לא קדמה כל התנהגות פסולה של הנאשם, הרי שאין לדבר על סבירות ונחיצות במעשיו של הנאשם. עניין לנו לכל היותר במתלונן יצא עם שקית וטלפון בידו, וכמענה לכך הנאשם חתך אותו בשתי לחייו באמצעות מספריים וצילק את פניו לבלי שוב. יודגש כי בית-המשפט שולל מכול וכול כי המתלונן אחז בידיו סכין, וממילא הנאשם (באחת מני גרסאותיו הרבות) טוען כי יכול ונפצע ממה שהיה באותה שקית לבנה, היינו אפילו לשיטתו התוודע לתוכנה רק בדיעבד, ולא אגב השימוש במספריים.

מכל המקובץ לעיל, הרי שלא עומדת לנאשם טענת "הגנה עצמית", לא מניה ולא מקצתיה.

אשר לעברת האיומים, מתן אמון לגרסת המתלונן חולש גם על הדברים אותם מסר ביחס לאיומים שהושמעו כלפיו. לכך יש להוסיף העובדה כי גם הנאשם לא שולל אפשרות השמעתם של אותם איומים, ולדבריו: **"יכול להיות שאמרתי דבר כזה, כי תעודת הזהות זה הדבר שהכי חשוב לי, רק הוצאתי אותה"**.

שתי הערות בטרם סיום:

ראשית, וביחס לפציעות שנגרמו לנאשם, הרי שבית-המשפט פירט באריכות מדוע אלו לא נגרמו על-ידי המתלונן במהלך העימות בין השניים, ומסתבר כי נגרמו כתוצאה מנפילתו של הנאשם לעבר הכביש כשנאחז במונית הנוסעת, טענה שאינה מוכחשת על-ידו. הדברים אמורים בהצטרף לסתירות בגרסתו של הנאשם ביחס לטיב החבלות שנגרמו לו. הדו"ח הרפואי של הנאשם שהוגש מטעם ההגנה אין בו לשנות מסקנה זו, שכן גם אם צוין כי הלה הובא לבית-החולים **"בשל פצע דקירה באזור כתף שמאל"**, ביחס לכך בצדק נטען כי זוהי הסיבה המדווחת, אולם בהמשכה של אותה תעודה רפואית ולאחר בדיקתו של הנאשם מצוין: **"בכתף שמאל חתך שטחי ללא דמם פעיל מספר שפשופים באזור..."**.

שנית: קביעותיו של בית-המשפט בנוגע לשאלה מי התוקף ומי המתגונן, מי יוזם האירוע ומי זה שלא בטובתו נכלא לתוכו, נותנות מענה לטענת האפליה. לשון אחר, אין המדובר בשני חשודים שאשמתם זהה או שביחס לשניהם נקבעה האשמה כאשר רק ביחס לאחד מהם ננקטו הליכים פליליים.

נגזרת של אותה טענה נוגעת לטענה חלופית ולפיה מלכתחילה, ושלא מטעמים עניינים (הקשורים לחומרת הפגיעה של המתלונן) הנאשם סומן כתוקפן ולא כקורבן. בהקשר לכך, מעבר לתוצאה הסופית אליה הגיע בית המשפט, החוקרים בתיק העידו כי התמונה לא הייתה נהירה להם בתחילה ומשכך עצרו תחילה גם את הנאשם וגם את המתלונן אשר שוחרר ממעצרו רק בחלוף כשלושה ימים. הותרתו של המתלונן מספר ימים במעצר מקהה את טענת ההגנה שלא לומר ממוטטת אותה מין היסוד.

סוף דבר, מכל המקובץ לעיל הנני להרשיע את הנאשם במיוחס לו.

ניתנה והודעה היום כ"א טבת תשע"ז, 19/01/2017 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

דוחה את הטיעונים לעונש ליום 24.1.2017 שעה 13:00.

הנאשם יובא לדיון באמצעות שב"ס.

**ניתנה והודעה היום כ"א טבת תשע"ז,
19/01/2017 במעמד הנוכחים.
דניאל בן טולילה , שופט**